

Vet aquí que una vegada hi havia una geganta dolça com la mel que es deia Montsant. Potser la coneixeu perquè vivia en una escola de Reus, sempre envoltada d'infants i mestres i tot de famílies que cada dia feinejaven d'un costat a l'altre.

A ella li encantava sentir aquella fressa que fa la canalla quan juga al pati, la melodia de les rialles i les corredisses a la porxada, les pales gratant la sorra i les pilotes de peu a mà, tots els secrets extraordinaris que es xiuxiuegen vora la font... La feia feliç, igual que un pastís omple l'estómac un dia de festa.

Hi va haver un matí —que no fos divendres, potser mig ennuvolat i tot— que es va despertar, va estirar els braços ben amunt al compàs d'un badall que feu retronar les parets del passadís. És el que passa amb les gegantes: tot és més gros, més ample i més llarg. Poc a poc, es va anar traient la son de les orelles mentre esperava que arribés la Carne i obrís l'escola. Reflectida al vidre de la porta es pentinava els cabells pèl-rojos, que ja brillaven, i amb la branqueta d'alzina s'assegurava que la diadema fos ben bé allà on tocava. Tota ella era a punt, disposada per a rebre els nens i les nenes. Del vestíbul estant, observava la porta de l'escola per a ser la primera a cridar bon dia als Patufets i els Gira-sols, els Bambis i els Estels. No pensava descuidar-se de saludar un sol dels Carrilets ni els Romanís, i menys encara els Ginestes ni els més grans, de les classes Garbí i Xaloc. No podrien haver escollit noms més macos per aquestes classes!

Però aquest dia la claror anava canviant de racó, passaven les hores i la porta no s'obria. On era tothom? Estava tan amoïnada que s'hauria mossegat les ungles si no fos que no se les havia mossegat mai. Fins i tot va mirar el calendari per assegurar-se que no li havia passat un festiu murri entre pàgina i pàgina.

Aleshores es va dir que potser eren al pati, celebrant qualsevol cosa. Així que va cridar el seu amic roquer per demanar-li, a cau d'orella, si volia fer un vol de reconeixement a la part del darrere. Volia les notícies de seguida. I tanmateix l'amic es va trobar una alzina tan sorpresa o més que la Montsant. Igual que el cirerer, que havia florit i esperava orgullós que l'escola sencera n'admirés les branques florides, un esclat de colors. Els esquirolets saltaven enjogassats entre els pins veïns i travaven històries d'on devia ser la canalla. N'hi havia un que assegurava haver trobat una pista. Ca, s'ho

inventava per enredar! Dos pams més avall, els enciams s'espigaven esperant el moment que una colla de dits menuts els haurien de collir.

La geganta esperava amb impaciència el missatge del company. Convençuda que vindria per dir-li que els Patufets jugaven al sorral, els Gira-sols corrien amunt i avall amb els camions i els Bambis dibuixaven les seves primeres lletres a la sorra. Els Estels per força disputarien un derbi contra els Carrilets, què un derbi: el Clàssic. O potser els Romanís havien reptat els Ginestes per jugar al cau. Què t'hi va que la classe Garbí tenia organitzada un gran campionat de tennis taula? A les grades, els més grans a la seva, amb aquella xerrameca sense aturador. Entremig els mestres vigilants, a recer de l'ombreta perquè el sol ja començava a picar. Quin neguit. Roquer, que no vens?

L'ocellet va agafar forces i s'envolà en direcció a l'hort. Esperava que, prop de la rocalla, darrere del petit mur, hi hauria alguns infants jugant a fet i a amagar. S'entossudí a cercar-los al sorral, als gronxadors i les casetes, pertot, amb l'esperança de trobar-los esquitxant una pluja de sorra, cavalcant cavalls imaginaris enfilats a la passarel·la de la caseta, o ja lliscant avall pel tobogan, herois assalvatgits.

Reposà sobre una branca de l'alzina i engegà un refilet perquè l'exèrcit d'animalons que habiten el pati el sentissin. Els esquiroles van reconèixer, mentre rosegaven amb deler unes pinyes, que res de res. El ratolinet que amaga el seu cau en un racó prop de l'eucaliptus va assegurar que aquell matí no n'havia vist un de sol. Ni mestres ni canalla ni tampoc la Carme. Els cuquets de terra van treure el cap entre les bledes i un per un van remugar que tampoc no en sabien res. Les abelles que rondaven al voltant de les flors del cirerer van parar de brunzir per rondinar el mateix misteri. Com les mosques, ziga-ziga, tampoc. Ni les marietes que eren d'excursió a la farigola o els coloms que enyoraven les engrunes dels esmorzars. A la pista, les formigues, ben arrengherades, van acabar de fer la travessia per assegurar que no en tenien ni idea. La canalla no era al porxo, ni al tennis taula, ni al racó dels "beyblades". Va sobrevolar lentament, amb parsimònia, cada pam de l'escola però no en va saber trobar ni rastre. De les finestres dels vestidors, la resposta era la mateixa: silenci, un silenci com un cop de puny. Si la Montsant no els havia vist entrar a l'escola i al pati era un desert, on eren?

Se'n tornà abatut a parlar amb la seva amiga que esperava plena d'intriga les seves notícies, com li explicaria que no hi havia gaire cosa per explicar? Se li posà

sobre el verd del vestit i anà espigant aquell relat estrany de buit i silenci mentre la Montsant se l'escoltava astorada. Un veritable misteri. Anem a pams. Hi havia d'haver un motiu raonable, una lògica científica. Una possibilitat és que s'hagués adormit, oi? És clar, era això! Com que s'havia adormit no havia sentit com la Carme obria la porta i la gernació s'enfilava escales amunt. Per bé que resultava un pèl estrany perquè, al taulell de consergeria, no hi havia pas les llistes del menjador que hauria d'haver imprès la Rosa ni tampoc hi havia cap alumne demanant fotocòpies...

Va pensar que aniria a veure els Patufets. Ho farà a poc a poc per no espantar-los quan obri la porta. Segur que trobaré a l'Abril i a la Mireia repassant amb atenció els contes que tant els agraden. Al racó de la cuineta, l'Ela i la Mar deuen estar preparant menjars deliciosos per a les seves nines. Ja s'imagina quants Patufets estaran ben disfressats: l'Ona i la Sasha aniran vestides de princeses, tot fent cloc cloc amb les sabates de brillants; el Blai, el Sergi i l'Alex López s'hauran convertit en gegants de Reus al so de les gralles i timbals de la Festa Major; el Thiago serà un superheroi amb grans poders i el Pau correrà fent de llop per espantar la Betlem, la Mireia i la Pepi. En algun racó trobaré l'Aaron, l'Aleix i el Fede dissenyant circuits per cotxes i organitzant grans curses. Mentre que el Kilian i el Juli construïran la línia de trens més llarga del món. El Marc i el Roc tocaran algun instrument mentre la Mercè, l'Estel i la Martina estaran entretingudes dibuixant tot allò que s'imaginin. I guaitant per la finestra, hi d'haver l'Àlex Borrull i el Dilan rumiant per quins espais correran els camions, alhora que el Pol observa quin petit tresor natural descobrirà avui pel pati. Obrí la porta esperançada i...els Patufets havien desaparegut.

Doncs potser escales amunt trobaria els Gira-sol. Es va passar els cabells pel darrere l'orella per escoltar bé. Es deia que segur que a prop de la porta hi haurà el Ramon; el Sergi i el Ferran es rifaran qui seran els "capis" del partit que ja organitzen. Atrafegades a la cuineta, la Laia, l'Ada Español, l'Arlet i la Júlia que potser preparen unes postres espectaculars que farien exclamar al mateix Marc Ribas: Brutal!!!! Segur que la Sara s'està oferint per anar a fer un encàrrec perquè sempre que pot tomba per l'escola per fer les tasques que la Montse li encomana. La Martina Magriñá i el seu germà Marc es deuen petar de riure escoltant les ocurrencies del Bru. Ja s'afigura el Martí Cerro com juga a fer plastilina amb el Jan i potser el Genís els ajuda tot bellugant-se al ritme d'una cançó que taral·leja. I en qualsevol raconet, jugant a cotxes o a algun joc tranquil·let, hi podré trobar l'Oleguer i l'Emma. L'Arnau els deu ajudar. Tots tres

tenen l'orella posada al grup de la Martina Cubells, l'Ona, la Isona i l'Èlia que s'estan explicant el conte de la Talpeta i escrivint totes les lletres que saben. És tan divertit! El Martí Margafef els fa companyia mentre mira atentament un llibre d'imatges d'on treure idees per fer experiments i, a la mateixa taula, l'Ada Carrasco dibuixa la disfressa de princesa que es vol posar. La Martina Rofes inventa històries amb la Valentina i les expliquen a la Marga que se les escolta divertidíssima. Però com el primer cop, quan va obrir la porta... no hi va trobar a ningú.

Una mica disgustada va fer unes passes enrere, com qui reflexiona, i es va convèncer que, ara sí, s'arribaria a la classe Bambi. Fixa't, si fins i tot era mig oberta! Quan travessi el passadís podré sentir l'Anna dient a l'Iris, l'Arnau i l'Arià que han fet uns animalons preciosos amb la plastilina. Amb les pissarretes jugaran al penjat el Marc València, l'Érik i el Marc Juncosa perquè ara ja saben moltes lletres i llegeixen molt bé les paraules. I al tombar de la porta, assegut en uns coixins de la biblioteca de la classe, hi trobaré el Pep. Quin conte deu llegir avui? El Gabriel, el Marc Nolla i l'Hugo estan preparant els super zings per jugar al pati. Els hi encanten... L'Emma, la Irene i l'Aina pentinen les seves nines. Avui han d'anar a una festa i les han de posar mooooolt guapes. L'Oriol les observa atentament i al final preguntarà si voldrien jugar al "veig, veig" quan surtin al pati. L'Èlia, la Laia i la Núria es rifen l'ordre dels torns del gronxador. Mentrestant, la Maria, el Pau, la Llum i el Martí ja imaginem què faran amb les branquetes i les fulles vora les grades, com ahir o potser faran boles de sorra? I l'Arthur, l'Anas, l'Ismael, l'Aleix i l'Eloi estan preparats per arribar els primers als camions del pati. Quines curses tenen preparades! La Montsant es va anar apropant a la porta i guaità disposada a donar-los una bona sorpresa. Noia, res, quin desconcert!

Va seure a repassar. No hi havia cap infant a la zona d'infantil. Encara era possible que fossin a l'aula d'informàtica, o a la biblioteca, o potser a psico. A un lloc o altre havien de ser. Tot era tan misteriós... Es va arromangar les faldilles per pujar a l'altra planta, va fer el tomb al replà i va descobrir la buidor immensa del passadís del pis de dalt. Va, doncs, entrar a la classe Estel, es va dir, deuen estar assajant l'obra de teatre. Era "La vaca que va pondre un ou", oi? Quina gràcia! La Judit els deu estar col·locant perquè tots es vegin i ningú tapi cap company. Sovint conviden a un mestre perquè vegi que bé els està quedant la representació. Qui sap si potser avui hi haurà la teacher Magda... Ja me'ls imagino. A la dreta de l'escenari l'Aina, el Joan, l'Aran, la Lucia i el Roger preparats per fer de gallines. Tots ells disposats a ajudar la vaca Margarida,

representada per la Berta Montagut, que no se sent gens especial. A l'esquerra, les vaques. L'Emma, la vaca patinadora; l'Álvaro, la ciclista. La Jana, l'Àlex i l'Èric són les vaques equilibristes i l'Andreu, la vaca que recita poemes. Hi ha l'Anna, l'Aina i la Sofia que són les que s'ensumen que algú les està enganyant mentre que, a les cametes, preparats per sortir a escena amb els micròfons i les càmeres, hi trobaríem l'Hugo, la Maria Martí, el Nil i el Víctor. Han d'entrevistar als grangers Ian i Maria Alves. Els tres presentadors: el Pau, la Naia i la Martina, ja se situen ben disposats al centre de l'escenari, amb una veu ben forta i clara perquè els ningú se'n perdi un mot. I amagada, a punt per a la seva sortida estel·lar, tatxan, la Berta Espelt. La Montsant ja cantava "la vaca flaca" quan obria la porta però...també la companyia d'actors havia desaparegut!

En fi. Es dirigí esperançada passadís enllà cap a una altra classe perquè volia creure que els trobaria fent assemblea. Veuràs com la Pepi i l'Andreu estan escoltant amb orelles d'elefant i boca de mosquit cada una de les propostes dels Carrilets. Algunes vegades tan madures i d'altres tan esbojarrades... Em trobaré la Irati dirigint amb cura la discussió, per alguna cosa n'és la presidenta. L'acompanya la Sara, que exerceix de secretària i pren nota de tot el que es diu. Com sempre hi haurà suggeriments i queixes i qui sap si alguna felicitació i tot. M'hi jugo un pèsol que decideixen el tema per al Portaveu. El Pau i l'Íu estan decidits a proposar que es treballi la Festa Major, fans com en són... La Laura s'ofereix per fer tots els dibuixos que calgui. La Martina Lluch, l'Álvaro, l'Héctor i la Júlia prefereixen que es parli d'esports i la Lucia pensa en com li agrada ballar. La Carla —que és molt imaginativa— proposa inventar contes i, és clar, l'Éric González, el Víctor i el Juan hi estan d'acord i ja aplaudeixen entusiasmats. En canvi, la Martina Mormeneo s'estima més explicar llibres que ja ha llegit, per això és la guanyadora de la primera edició de Booktubers! El Joan es veu capaç de passar un text a l'ordinador i inserir-hi algunes imatges. No com el Carlos, que rumia com resoldre el problema de mates que els ha plantejat fa una estona la Pepi. El Marc, l'Alberto i l'Éric Rodríguez posen pau. Els agrada que tots estiguin contents. L'Iker i l'Eloi escolten les propostes amb atenció, n'hi ha per sucari-hi pa. Ja sento com el Roger i l'Emma demanen que es faci una votació per decidir el tema. I el Miguel, desitja que s'acabi perquè ha portat un petit tresor de casa que frisa per ensenyar als companys. I el Martí? Diria que esbrina de qui és l'aniversari perquè segur que l'acompanyarà a repartir la coca sobrera als mestres. Un, dos, tres. Obre la porta i tampoc res! Aquí tampoc no hi ha ningú.

Molt bé, no passa res, ho provarà amb la classe Romaní. En aquesta hora deuen estar recollint els treballs de plàstica. La Teresa ja ha dissenyat la decoració del passadís. La Júlia, pura creativitat, dibuixa un paisatge espectacular. Al seu costat, el Gabriel contempla el propi dibuix amb el qual ha guanyat el concurs d'il·lustració de contes. N'està molt orgullós, més encara quan sent com la Yolanda el felicita. La Clàudia i el Pol Ruiz ajuden als seus companys a recollir. La Marina ha entrat a l'aula i comenta amb la Teresa les activitats que té pensades per la classe d'educació física. Hi ha enrenou entre els alumnes perquè avui toca canviar d'esport. El Mohamed Amin, el Georgi i l'Èric Palazón somriuen al veure les estratègies que fan servir els seus companys per pressionar i que es triï el seu esport preferit. Hi ha un grup d'onze que argumenta que cal jugar a futbol. Tots són boníssims. El Jordi, el Daniel, el Ferran, el Pol Castro, el Damián, l'Eric Martorell, l'Èric Mora, el Xavi, l'Aitor, la Laura i l'Arnau ja estan fent alineacions. Tots somnien que un dia seran el fitxatge estrella d'un club prestigiós. Però l'Arlet, la Jana, la Paula i l'Elena consideren que hi juguen molts dies al futbol i que els encantaria poder portar els patins a l'escola. Tot al contrari que l'Estel, que prefereix jugar a bàsquet o el Pol Borrell, que triaria el tennis. L'Abril està encantada, al capdavant tots els esports li agraden tant... La Teresa els diu que s'ho passaran molt bé amb qualsevol activitat. Així doncs, la Montsant es va atansar a la porta i ... Ningú, ningú, ningú!

A tocar hi havia la porta de 4t Ginesta. No ens enganyem, la geganta ja començava a estar amoïnada. Si els trobo a la classe, l'Ariadna, l'Èlia, el Guim, l'Ismael, la Júlia Margalef i l'Elisenda estaran preparant un teatre musical: "Maria Judía", no és curiós el nom? Penseu que ja venen entrades al públic. Sembla que és una producció que volen portar al Festival Reus Teatre Musical! I la Indhira i la Mercè els aplaudeixen durant els assajos. I l'Abdelhouahed, el Nil, el Josep-Lluís, l'Èric i el Javi estan canviant-se cromos de la lliga. Els més desitjats són els cracks més coneguts. Els agrada tenir els escuts dels clubs i són especialistes a aconseguir el que els hi falta, malgrat que els nous fitxatges fan que sigui una col·lecció interminable... La Maria, la Carlota i la Júlia Guart dibuixen a les seves llibretes. S'entretenen molt. Potser un dia sentirem a parlar de la seva exposició. I la Laia i la Júlia Vidilla fan de mestres, amb una llibreta de notes i tot! L'Arnau, el Martí i l'Aritz resolen els enigmes matemàtics que els planteja el Fernando. No ho digueu a ningú, però la Laura Mendoza els dóna algunes pistes, les justes no us penseu... La Júlia Jansen i la Luna parlen de les seves coses, BFF. I el Jordi, el Samuel i l'Àlex miren llibres de coneixements. Són uns experts en temes de

natura! Siuspli, siuspli, siuspli. Obre la porta i es troba amb el mateix desconsol de buidor!

Desfeu el camí encaterinada en els treballs que decoraven les parets del passadís. Mira que és fort que ni tan sols havia trobat la Laura ensenyant l'escola a les famílies que volen matricular els seus fills i filles el curs que ve. Va baixar per la rampa que conduïa a 5è Garbí. L'Eulàlia estarà explicant que han de fer un treball en equip. A l'Aleix, al Xavi Martí i a la Lola se'ls il·lumina la mirada, sempre tenen tantes ganes d'aprendre, com la Carla i l'Omar que li fan una abraçada perquè els encanta treballar en grup! La Flaviana vol fer-lo en anglès perquè hi té facilitat i l'Eulàlia li respon que poden fer-ne algunes frases. La Mireia proposa algun tema sobre animals, n'és una gran defensora! I l'Olga argumenta que aquesta idea és molt interessant. L'Àlex s'hi afegeix, amb el Carles fent-li costat, per plantejar que el canvi climàtic és un tema molt important. La Paula i la Núria organitzen els torns de paraula. Han de vetllar pels drets de tothom. El John i la Nina pensen que seria bonic treballar temes d'esport. L'Albert escolta atentament a tothom mentre es caragola els rinxolets. La Queralt es presenta voluntària per fer els dibuixos del treball. I el Joan està buscant el moment per treure el llibre que té sota el calaix i posar-se a llegir. L'Ariadna fa tot propostes divertides i ràpidament s'engresquen l'Arnau, el Xavi Castro i la Maria. Només cal veure com somriuen, són l'esperit positiu! La Clàudia es brinda per escriure els textos. Sempre és molt original en les seves produccions. Ràpidament la Júlia i l'Ainara pregunten si ja poden començar a organitzar els grups de treball. El Max espera pacientment amb la mà aixecada i fa intervencions plenes de sentit que embadoquen la resta. La Rebeca, que seu al seu costat, el felicita. La Montsant, nyiiiiic, obre la porta... Doncs no, tampoc el Garbí no bufa!

Li quedava per visitar l'aula de 6è Xaloc. Molt serà. Si no hi són ni els veterans de l'escola... L'Íngrid els deu explicar que han de preparar les dedicatòries de comiat i la separata per posar al Portaveu. El Roger, el Miquel i el Xavi s'expliquen anècdotes del futbol. Mentre que el Josep, l'Èric i el Jordi afirmen que els millors partits del món s'han disputat a l'hora del pati de l'Escola Montsant. Ho dubtàveu? La Sofia, la Júlia, la Diana i la Cloe recorden el seu primer dia a l'escola. Dins la classe Patufet es sentien tan petites i l'escola tan gran... La Beth aprofita per fer un dibuix per regalar als mestres. El Marc, el Roc i el Gerard fan un repàs dels mestres que han tingut i recorden peripècies divertides. L'Abdelhamid els escolta morint-se de riure. La Montse, la Martina i l'Anna

proposen fer un concert amb la coral i el Víctor s'ofereix per acompanyar-les amb la guitarra. L'Àstrid i la Berta voldrien cantar "El Petit Príncep" o potser alguna peça de la cantata "Virtual". Segur que triomfaran! Mentre, l'Helena, la Krystin i la Judit proposen organitzar un partit de bàsquet contra els mestres. Estan convençudes que els poden guanyar. La Cristina, amb bon criteri, considera que cal organitzar-se i trobar la manera de poder dur a terme el màxim de suggeriments. Va, se suplica, aquest cop sí, seran tots aquí dins fent TikTok. Obrí la darrera porta i... El silenci més absolut!

Ara sí que no entenia res de res. És cert que li quedava algun espai comú per visitar, l'esperança mai no es perd. Va treure el cap per la porta de l'aula de música amb l'esperança de trobar-hi a la Judit preparant el repertori de la coral Montsant Sona però era igual de buida. Va obrir la sala de psico sense gaires esperances. No hi havia el trenet de sabatetes arrecerades a la paret. M'hi trobaré el Josep Maria rodejat de nens i nenes fent equilibris sobre les peces d'escuma i d'altres jugant amb els cercles o enfilant-se per les espatlleres. Quin disgust. La sala era ben a les fosques, amb les persianes abaixades del tot.

A la biblioteca es va trobar a la bruixa llegint amb l'aranyeta. Elles també trobaven molt estrany que no hi hagués ningú a l'escola. Com que tenien els llibres no s'avorrien tot i que un pèl tristes sí que se les veia. Entretenien el dubte amb les aventures dels còmics i els contes i feien passar l'enyorança amb els vídeos dels Booktubers que estan penjats a la pàgina web.

En fi, ja només li quedava revisar el menjador. És el lloc de trobada. Allí és on se celebren la majoria de les festes. Potser li preparen una festa sorpresa i ja es fa esperar. No es volia fer il·lusions i com de fet, estava ben buit. De tant caminar la geganta per l'escola una son molt capriciosa se li va enfilir fins als ulls. Ella prou que feia esforços per no adormir-se, però les parpelles se li tancaven per molt que ella es fregués els ulls. I badalls no en vulguis més, la campaneta se li veia de tant com badava la boca! Finalment, es va ajeure al banc de l'entrada, més llarga que plana. Va dormir moltes hores, què dic hores, dies, setmanes senceres devia dormir fins que un matí s'aixecà d'una revolada en sentir els crits dels infants a la porta de l'escola. Volem entrar, cridaven, volem entrar. De tan contenta que es va posar no va pensar ni en arreglar-se la faldilla i duia la bosseta pengim-penjam. Gairebé ensopega de l'emoció! Volia explicar-los que havia tingut un somni d'allò més curiós però no la deixaven parlar

perquè ells li contaven no sé què d'un virus amb corona que els havia tingut confitats a casa tots aquests dies, un rei del virus i un arc de sant Martí amb nuvolets a les puntes, tenen cada cosa aquesta canalla...

Gràcies pels vostres somriures!

Quan tot passi, tornarem més grans i amb més força.

De fet ja érem grans, però ara serem gegants.

Claustre de mestres de l'Escola Montsant amb la col·laboració de Daniel Recasens

Primavera 2020